

[Lykketoft]

er jo, at indeksobligationer er en ideel basis for en pensionsopsparing. De slog blot ikke an, så længe institutionerne kunne fastholde den urimeligt høje realrente på traditionelle obligationer og pantebreve. Realrenteafgiften bringer tingene på rette plads, netop fordi den undtager indeksobligationerne.

Det bør også på ny understreges, at den kommende realrenteafgift er udformet, så alle rimelige forventninger til private pensionsordninger fortsat kan imødekommes. Det gælder uanset de fantasifulde regnestykker, der bringes til torvs i disse dage.

Mest fantasifuldt af alle regnestykker var måske det, som en formentlig højt lønnet bankmand videregav i Politiken i går. Det blev påstået, at en realrenteafgift ville reducere en formue, der ellers ville blive på 6,8 mill. kr. i løbet af 30 år, til 1,1 mill. kr. Det er uforståeligt, at Politiken med den saglige redaktionelle linje, som bladet ellers hævder, vil lægge navn til sådan noget nonsens, og det er forargeligt, at en bankmand vil fremkomme med et regnestykke, der forudsætter, at der gennem 30 år fastholdes en rente på 20 pct. og en inflation på kun 7 pct. pr. år. Et sådant samfund ville gå totalt fallit, længe inden det nåede halvvejen. Det skulle tåle en realrente, der var fire gange så høj som det gennemsnit, pensionskasserne selv har påvist at vi har haft de sidste 150 år, og det ville selvfølgelig definitivt slå bunden ud af erhvervslivet og er derfor uden enhver forbindelse med realiteter.

En rente på 20 pct. kan kun opretholdes i en årrække, hvis man lader inflationen løbe løbsk, og i en sådan udvikling vil den aftalte realrenteafgift måske slet ikke indbringe noget til statskassen, simpelt hen fordi realrenten bliver lav. Til gengæld vil købekraften af bankmandens millioner være meget ringe efter 30 år med kraftig inflation.

Her er vi netop ved det helt centrale argument både for den formueafgift, vi har til behandling i dag, og for den varige ordning, det er aftalt at der skal følge efter. Hvis vi ikke beskærer de svulmende pensionskapitaler, bevarer vi en ubændig drivkraft for fortsat inflation. Beskæringen er derfor et nødvendigt led i en inflationsbekæmpende politik, der vil sikre de private pensioner reel og realistisk værdi.

Alligevel skal man ikke undre sig, hvis der kommer flere vrøvlhistorier i aviserne i den

kommende tid. Der er åbenbart stadig repræsentanter for nogle af interessegrupperne på dette område, der vil søge at tegne et systematisk falsk billede af den indgåede aftale. Det er muligt, at man har et naivt håb om at få aftalen ændret og afsvækket ved at udsprede misinformation. Man kan spare sig ulejligheden. Spillet er tabt for dem, der gennem en påtrængende lobbyvirksomhed har søgt at afspore den politiske beslutningsproces på dette område. Det er en voldsom aktivitet, der har været udfoldet gennem flere år. Man har jongleret med tal og med påstande, som ingen almindelige mennesker kan gennemskue. Man har ophidset medlemmer af de faglige organisationer og i pensionsordningerne. Man har lavet interessante, men højst tendentiøse opinionsmålinger, og man har udsendt kampskrifter med vidtløftige beregninger på selvvalgte forudsætninger. Man har haft en tyrkertro på, at pengemagt og organisationsprestige til sidst kunne vælte politikerne omkuld.

Nu er det klogeste, man kan gøre, at arbejde sagligt med på den tekniske udmontning af den indgåede aftale og – sådan som direktør Holger Dock fra livsforsikringselskaberne har gjort det – erkende, at det også efter indførelsen af en realrenteafgift er muligt at tegne gode og værdifaste forsikringer og pensioner. En sådan erkendelse vil skabe en velbegrunnet ro og bidrage til øget privat pensionsopsparing til gavn både for den enkelte borger og for samfundet som helhed.

Socialdemokratiet og de fire regeringspartier har i aftalen af 13. december i år ydet deres meget væsentlige bidrag til ro på området ved at præcisere, at de ikke har planer om yderligere indgreb, og ved at enes om en realrenteafgift, der vil falde væk af sig selv, når landet igen måtte komme i den lykkelige situation, at renten ikke overstiger inflationsstakten plus 3½ pct.

Gammelgaard (KF):

Både på baggrund af hr. Lykketofts indlæg og på baggrund af den debat, der har været i offentligheden de seneste dage, vil jeg gerne fremføre følgende.

Provenuet af den af regeringen foreslåede formueafgift på 4 mia kr. i 1983 er helt nødvendigt som et led i nedbringelsen af underskuddet på statsfinanserne. Ingen anden af-